

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 27.756 van 27 mei 2009
in de zaak X II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 1 april 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 4 februari 2009 van de gemachtigde van de minister waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan verzoekster ter kennis gebracht op 4 maart 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 22 april 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2009.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VAN LIERDE, die loco advocaat R. VAN GYSEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 september 2003 vraagt verzoekster asiel aan. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen neemt op 29 oktober 2003 een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Tegen deze beslissing dient verzoekster een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State. Bij arrest 135.131 van 21 september 2004 verwerpt de Raad van State beide beroepen.

1.2. Op 8 juni 2004 dient verzoekster een aanvraag in om, met toepassing van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

Vreemdelingenwet), tot een verblijf te worden gemachtigd. Deze aanvraag wordt op 10 april 2006 onontvankelijk verklaard en aan verzoekster wordt op 31 mei 2006 een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

1.3. Op 6 juni 2006 dient verzoekster opnieuw een aanvraag in om, met toepassing van (oud) artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd. Deze aanvraag wordt op 7 januari 2008 onontvankelijk verklaard. Op 22 januari 2008 wordt aan verzoekster opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

1.4. Op 27 mei 2008 dient verzoekster een aanvraag in, om met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet tot een verblijf te worden gemachtigd. Op 4 februari 2009 beslist de gemachtigde van de minister dat de verblijfsaanvraag onontvankelijk is. Deze beslissing wordt haar betekend op 4 maart 2009. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en)

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Inzake de regularisatieaanvraag van haar partner, L.A., werd op 03.02.2009 eveneens een onontvankelijke beslissing genomen."

1.5. Op 4 maart 2009 wordt tevens het bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing die luidt als volgt:

"REDEN VAN DE BESLISSING:

-Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 30.10.2003.

-Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV dd.07.10.2003. Zij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land."

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering

3.1. De verwerende partij werpt op dat het beroep niet ontvankelijk is wegens een gebrek aan het vereiste belang bij het ingediende beroep in zoverre het gericht is tegen het haar betekende bevel om het grondgebied te verlaten. De verwerende partij verduidelijkt dat een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel geenszins maakt dat verzoekster niet meer illegaal in het Rijk zou verblijven en dat een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geen wijzigingen met zich meebrengt ten aanzien van haar (illegale) verblijfssituatie. Daarenboven wordt opgemerkt dat het bestreden bevel niet meer is dan een herhaald bevel, nu aan verzoekster in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Wet van 15 december 1980 reeds verschillende keren bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten (o.m. op 31.5.2006 en 22.1.2008). Deze bevelen zijn definitief en uitvoerbaar.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten op 31 mei 2006 en van 22 januari 2008. Uit de gegevens van het administratief dossier en uit de nota met opmerkingen blijkt verder, wat tevens niet wordt ontkracht door verzoekster, dat zij geen vordering heeft ingeleid bij de Raad van State of bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen hoger vermelde bevelen. Bijgevolg zijn de bevelen definitief en principieel uitvoerbaar. De uitvoerbaarheid van voormelde bevelen staat los van het thans bestreden bevel. Bijgevolg maakt het bestreden bevel een herhaald bevel uit, waarvan de eventuele nietigverklaring de illegale verblijfssituatie van verzoekster niet wijzigt en voor haar geen nut oplevert omdat de verwerende partij nog steeds de bevelen om het grondgebied van het Rijk te verlaten van 31 mei 2006 en van 22 januari 2008 kan uitvoeren, vermits deze definitief zijn geworden (RvS 2 oktober 2003, nr. 123.774; RvS 11 mei 2005, nr. 144.319). Er dient dan ook te worden vastgesteld dat het ingestelde beroep tegen de tweede bestreden beslissing niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste belang. De door de verwerende partij opgeworpen exceptie wordt bijgetreden.

3.3. Verzoekster voert in haar inleidend verzoekschrift de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 7, al. 1, 2° van de Vreemdelingenwet omdat het bevel steunt op de onontvankelijk verklaarde verblijfsaanvraag en aangezien de eerste bestreden beslissing nietig is, dient ook het bevel nietig verklaard te worden. Bovendien is het bevel niet in rechte en in feite gemotiveerd.

Het bestreden bevel verwijst naar het feit dat verzoekster niet erkend werd als vluchteling en reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten. Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in overeenstemming met voornoemde wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, aangezien zij aldus de overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen en dat die motivering draagkrachtig en bijgevolg afdoende en deugdelijk is. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. In tegenstelling tot verzoeksters bewering in het verzoekschrift steunt het bevel niet op de beslissing van 4 februari 2009 tot onontvankelijk verklaring van de verblijfsaanvraag doch werd het bevel genomen in uitvoering van voormelde beslissing. Het bevel steunt op het feit dat verzoekster “nog steeds illegaal in het land” verblijft, hetgeen niet wordt betwist door verzoekster.

Het betoog van verzoekster waarbij zij de vermeende schendingen aanvoert van artikel 7, lid 1, 2° van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, kan geen afbreuk doen aan de onder het punt 2.2. gedane vaststelling(en).

De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring is, in zoverre het gericht is tot de tweede bestreden beslissing, onontvankelijk.

3.4. Verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de eerste bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep.

4.1. In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2, §1 en 4 van het ministerieel besluit houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen d.d. 17 mei 1995 omdat de beslissing is genomen door attaché K.V. terwijl het MB noch enig ander besluit voorziet in de overdracht van bevoegdheid van de minister aan een attaché aangezien de attaché geen beambte is titularis van een graad die minstens in rang 10 is ingedeeld.

Ter adstruering van het eerste middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Eerste middel:

Schending van artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Schending van artikel 4 en artikel 2§1 van het Ministerieel besluit houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dd. 17 mei 1995.

De bestreden beslissing is genomen door attaché K.V..

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet kent de bevoegdheid tot het nemen van een beslissing omtrent een aanvraag tot machtiging tot verblijf toe aan de "Minister of zijn gemachtigde".

Het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt wie deze gemachtigde van de Minister zijn.

Dit Ministerieel besluit noch enig ander besluit voorziet in de overdracht van bevoegdheid van de Minister aan een Attaché.

Bij een beslissing omtrent de aanvraag tot machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenrecht, kan de bevoegdheid worden overgedragen aan de beampten van de Dienst Vreemdelingenzaken die titularis zijn van een graad die minstens in rang 10 is toebedeeld.

Attaché K. V. is geen beambte titularis van een graad die minstens in rang 10 is ingedeeld.”

4.2. Er dient te worden gesteld dat artikel 4 iuncto artikel 2, § 1 van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 bepaalt welke ambtenaren gemachtigd zijn om beslissingen te nemen in toepassing van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet. Het betreft de beampten van de Dienst Vreemdelingenzaken die titularis zijn van een graad die minstens in rang 10 is ingedeeld.

Uit de gezamenlijke lezing van het hogervermelde ministerieel besluit en het koninklijk besluit van 4 augustus 2004 betreffende de loopbaan van niveau A van het Rijkspersoneel blijkt dat de ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken van rang 10, of nog, van niveau A, gelet op het koninklijk besluit van 4 augustus 2004 waarbij het begrip graad voor niveau 1 afgevoerd werd en vervangen werd door het begrip vakklasse in niveau A, gemachtigd zijn om beslissingen op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet te nemen (RvS 12 juni 2006, nr. 159.913). Artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet is opgeheven bij wet van 15 september 2006 en vervangen door artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

In de nota met opmerkingen stelt verwerende partij dat K.V. een ambtenaar is van de Dienst Vreemdelingenzaken. Gelet op haar titel “attaché”, hetgeen niet wordt betwist door verzoekster, is zij een ambtenaar van niveau A en is zij bijgevolg gemachtigd om de bestreden beslissing te nemen.

Ten overvloede wordt verzoekster erop gewezen dat sinds 26 maart 2009 aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren uitdrukkelijk delegatie van bevoegdheid wordt verleend voor de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (artikel 6, §1 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 26 maart 2009, Ed.2)

Het eerste middel is ongegrond.

4.3. In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van de motiveringsverplichting, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omdat zij wel een internationaal paspoort heeft en verwijst naar bijgevoegd stuk, dat zij meent hiervan een kopie te hebben gevoegd bij de aanvraag tot machtiging tot verblijf, dat de bestreden beslissing verder niet ingaat op haar argumenten die wel degelijk buitengewone omstandigheden uitmaken, met name haar lange verblijf in België, haar samenwoont met haar partner L.A., dat haar partner lange tijd legaal heeft verbleven in België en in die periode legaal heeft kunnen werken, dat zij steeds belastingen hebben betaald, dat de oudste dochter sinds september 2007 naar school gaat, dat ook de Raad van State stelt dat het schoollopen op zichzelf reeds een buitengewone omstandigheid kan uitmaken, dat haar terugsturen haar zou verplichten op een niet-menswaardige manier, in totale armoede te leven met drie kinderen aangezien zij daar nergens terecht kan, dat het onvermijdelijk zou leiden tot de verbreking van alle sociale contacten en relaties in België, dat wordt verwezen naar artikel 8 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 (hierna: EVRM) in verband met het socio-economisch welzijn.

Ter adstruering van het tweede middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"Tweede middel:

Schending van de motiveringsverplichting van artikel 62 Vreemdelingenwet

Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet

Artikel 62, 1ste lid vreemdelingenwet schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed zijn.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moeten vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Aan de motiveringsplicht is geenszins voldaan.

1. De beslissing beweert dat de aanvraag van verzoekster niet gepaard ging met een kopij van een internationaal erkend paspoort.

Verzoekster heeft wel een internationaal paspoort. (zie stuk 2)

Verzoekster meent dat zij hiervan een kopij heeft gevoegd bij de aanvraag tot machtiging tot verblijf.

2. In ondergeschikte orde wenst verzoekster op te merken dat de bestreden beslissing niet verder ingaat op de andere argumenten van verzoekster.

Zo is er wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden die verzoekster machtigen om de aanvraag in België te doen en die eveneens leiden tot een gegronde aanvraag tot verblijf in België.

1. langdurig verblijf in België

Verzoekster stelt dat haar lange verblijf in België wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

2. samenwoont met haar partner L. A.

Verzoekster leeft samen met de heer L. A., die lange tijd legaal in België verbleven heeft, zodat haar partner ook in die periode legaal heeft kunnen werken.

Verzoekster en haar partner hebben ook steeds hun belastingen betaald. Verzoekster heeft nooit geprofiteerd van het Belgische systeem.

3. schoolgaande kinderen

De oudste dochter van verzoekster, zijnde L. A., gaat sinds september 2007 naar school.

Dit schoollopen vormt op zichzelf reeds een buitengewone omstandigheid die het voor verzoeker als ouder onmogelijk of toch bijzonder moeilijk maakt om terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar een aanvraag om machtiging tot verblijf in België in te dienen.

De raad van state heeft zich ook in die zin reeds uitgelaten:

"Buitengewone omstandigheden, in de zin van art. 9, derde lid, zijn geen omstandigheden van overmacht. Het is voldoende dat de betrokkene aantoont dat het voor hem bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om

er een machtiging tot verblijf in België in te dienen. De verplichting om een schooljaar te onderbreken, zelfs in een kleuterschool, kan een buitengewone omstandigheid uitmaken, zowel voor het kind als voor zijn ouders (R.v.St. (11^e k.) nr. 93.760, 6 maart 2001)."

4. Besluit

Aangezien verzoekster de mening is toegedaan dat de elementen die verzoekster heeft aangehaald in zijn verzoekschrift 9bis vreemdelingenwet wel degelijk elementen zijn die buitengewone omstandigheden uitmaken, die haar beletten om in haar land van herkomst een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

De raad van State heeft in het verleden reeds geoordeeld dat een bepaald feit terzelfder tijd een buitengewone omstandigheid uitmaakt, die het indienen van de aanvraag in België verantwoordt, en een grond dat de toekenning van de machtiging tot verblijf kan verantwoorden.

"Buitengewone omstandigheden, in de zin van art. 9, derde lid, zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag ingediend met toepassing van art. 9, derde lid, vergt vanwege de overheid een dubbel onderzoek; enerzijds m.b.t. de ontvankelijkheid van de aanvraag zelf, in het licht van de ingeroepen buitengewone omstandigheden, en anderzijds, m.b.t. de gegrondheid van de aanvraag tot machtiging. Het onderzoek van de aanvraag vanuit een dubbel oogpunt, ontvankelijkheid en gegrondheid, belet niet dat een bepaald feit terzelfder tijd een buitengewone omstandigheid uitmaakt, die het indienen van de aanvraag in België verantwoordt, en een grond dat de toekenning van de machtiging tot verblijf kan verantwoorden (R.v.St. nr. 80.829, 10 juni 1999)".

Verzoekster terugsturen naar haar land van herkomst om daar een aanvraag tot machtiging in te dienen, zou voor verzoekster een ernstig en onherstelbaar nadeel inhouden.

Dit zou verzoekster verplichten om op een niet-menswaardige manier, in totale armoede te leven met drie kinderen, aangezien zij daar nergens terecht kan.

Een terugkeer zou onvermijdelijk leiden tot de verbreking van alle sociale contacten en relaties die verzoeker inmiddels heeft opgebouwd in België.

Verzoeker verwijst ten overvloede naar artikel 8 van het EVRM ivm. het socio-economische welzijn."

4.4. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821 e.a.).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet. De

Raad stelt vast dat verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat, als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Artikel 9bis, §1 van dezelfde wet bepaalt evenwel dat in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, deze machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Het tweede lid van dezelfde paragraaf bepaalt de gevallen waarin de voorwaarde betreffende het beschikken over een identiteitsdocument niet van toepassing is.

De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen onderscheiden te worden twee situaties, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 (nieuw) van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoonde dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2006-2007, nr. 2478/001, p. 33)

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;

2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Uit voormelde bepaling volgt aldus dat de vreemdeling over een identiteitsdocument dient te beschikken om een aanvraag tot machtiging tot verblijf te kunnen doen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft en dat dit een ontvankelijkheidsvoorwaarde is.

Verzoekster betwist in het verzoekschrift dat zij geen kopie van haar paspoort zou hebben gevoegd bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf en verwijst naar een kopie die zij heden bij haar verzoekschrift voegt.

Uit het administratief dossier blijkt dat bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 27 mei 2008 de volgende stukken zijn gevoegd: onderzoeksverslag van de wijkagent, brief advocaat, verzoekschrift om machtiging tot verblijf, kopie paspoort van L.A., kopie arbeidsovereenkomst en loonfiches van L.A. Op 5 november 2008 zijn volgende documenten overgemaakt: geboorteakte van het kind S.A. en erkenning van het kind door vader L.A., geboorteakte van het kind L.A. Op 15 januari 2009 worden nogmaals documenten overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken die voornamelijk getuigenverklaringen betreffen en schoolattesten. Nergens uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoekster een kopie van haar paspoort heeft overgemaakt. Waar verzoekster stelt dat zij *“meent dat zij hiervan een kopij heeft gevoegd bij de aanvraag tot machtiging tot verblijf”* toont verzoekster niet in concreto aan dat zij wel degelijk een kopie van haar paspoort zou hebben overgemaakt. Het gegeven dat verzoekster dit stuk thans wel aan haar verzoekschrift heeft gevoegd, kan daarbij geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing. De regelmatigheid van een beslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Geheel terecht heeft de gemachtigde van de minister aldus vastgesteld dat *“de aanvraag (...) niet vergezeld (ging) van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.”*

In ondergeschikte orde merkt verzoekster in haar verzoekschrift op dat de bestreden beslissing verder niet ingaat op de door haar aangehaalde buitengewone omstandigheden. De motivering in de bestreden beslissing, dat de persoon die de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bij die aanvraag geen kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch een kopie van de nationale identiteitskaart heeft ingediend, noch een geldige motivering heeft gegeven die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde, waardoor de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet is vervuld, volstaat om de aanvraag onontvankelijk te verklaren. De bestreden beslissing is bijgevolg correct en afdoende gemotiveerd. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Verzoekster stelt dat het voor haar onmogelijk is om terug te keren naar haar land van herkomst alwaar zij in totale armoede zou moeten leven omdat zij aldaar geen sociaal vangnet heeft.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten. Het behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Verzoekster weerlegt het motief -dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet- niet. Verzoekster maakt met betreffend betoog op generlei wijze aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen.

“Ten overvloede” verwijst verzoekster naar artikel 8 van het EVRM “*ivm het socio-economisch welzijn*”. Een terugkeer zou onvermijdelijk lijden tot de verbreking van alle sociale contacten en relaties die zij heeft opgebouwd in België.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 van het EVRM heeft geen betrekking op het “*socio-economisch welzijn*”. In de mate dat verzoekster daarentegen verwijst naar haar vrienden- en kennissenkring, die zij in België heeft uitgebouwd, dient te worden opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

5. Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. Verzoekster heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing wordt, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN :

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig mei tweeduizend en negen door:

mevr. Ch. BAMPS, kamervoorzitter

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS.

Ch. BAMPS.